

Benzer

Kuşlar

Birlikte

Uçar

"Bu kitap bizi
dünya dillerinin bizim
dilimizde karşılığı olmayan
kelimeleriyle ilginç ve çok
hoş bir geziye çıkarıyor."

Şermin Yaşar

—
Deneme
—

Banu Dağistan

100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Banu Dağıstan, Kitiş soyadıyla İzmir’de doğdu.

İzmir Amerikan Lisesi’ni bitirdi. Ortaokuldayken okul dergisinde yayımlanan yazısıyla aldığı ödül, bu yeteneğinin üzerine gitmesi için bir işaretti. Fakat o sözelci değil, sayısalcı olmayı seçti. Çünkü o dönemin Türkiye’sinde en popüler bölüm işletmeydi.

Ankara’da Bilkent Üniversitesi’nde işletme okudu. Mezun olduktan sonra iş hayatına İstanbul’da Çukurova Medya Grubu’nda yönetici adayı (MT) olarak başladı.

İş dünyası ve ekonomi üzerine yaptığı haberciliği ve editörlüğü, Doğuş Yayın Grubu’na bağlı *Robb Report* dergisinin genel yayın yönetmenliği izledi.

Bu arada Galatasaray Üniversitesi’nde iletişim stratejileri üzerine yüksek lisansını tamamladı.

2009 yılında hikâyesinin başladığı yere, İzmir’e döndü. İzmir Ekonomi Üniversitesi İletişim Fakültesi’nde ders vermeye başladı. Medya ilişkilerinden iletişimde yeni eğilimlere kadar farklı dersler verdiği üniversitede halen iletişimde metin yazarlığı dersini veriyor.

Farklı yayınlara yazılar yazmaya, içerik üretmeye devam ediyor.

BENZER KUŞLAR BİRLİKTE UÇAR

Yazan: Banu Dağıstan

Editör: Serra Tüzün

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2023 / ISBN 978-625-8004-49-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Benzer Kuşlar Birlikte Uçar

Banu Dağıstan

Canım kız kardeşim Begüm'e
ve tüm benzer kuşlara...

İçindekiler

Başlarken...	11
O 100 mumu biz de üfleyebilecek miyiz?	19
Milli iklimimiz: Haset ile Hasret	33
Sosyal bir hediye: Dedikodu	41
Kaza'ra	47
Benzer kuşlar birlikte uçar	51
Bu incelikler hep Japon işi	59
Güzelliğın binbir tonu	65
Tokum ama yerim!	71
Suyun altı survivor!	77
İnce düşünen incinir mi?	81
Mutlu çocuklar için yazan mutsuz çocuklar...	85
Dünya bir nefes, yaşıyoruz bir heves...	91
Fransız annelerin bir bildiğı olmalı!	95
Balık oltayla, insan tatlı dille...	101
Geç değil...	105
Ağaçlar ayakta ölür	109

Başlarken...

Vemödalen (İsveççe) Her şeyin daha önce başkaları tarafından yapılmış ya da keşfedilmiş olduğunu düşündüğünüzde hissedilen özgün olamama korkusu.

Yazmayı öğrendiğim ilk günden beri elimde kalemim, önümde defterim, not alıyorum. İlkokuldaydım. 72 mevcutlu sınıfta, boyumun kısalığından mütevellit hep en önde oturduğum için öğretmenimin ağzından çıkan kelimeleri ilk duyan ve defterine geçirenlerden biri de bendim. Sırf bu nedenle sınıfın en kısası olmayı hiçbir zaman dert etmedim.

Sonra günlük tutmaya başladım. Günlüğüme, gündelik olaylarla ilgili inişli çıkışlı hislerimi durmadan yazdım. Sadece hislerimi de değil. İlginç bulduğum haberleri. Görmek istediğim ülkeleri. O sırada okuduğum kitaplardaki karakterleri. İzmir Fuarı'na o yaz konser vermeye gelen sanatçıların isimlerini. Bayramlık alınan çiçek desenli kazağımın fiyatı gibi gerekli gereksiz her şeyi. Yazdım da yazdım.

Lise ve üniversite yıllarımda da yazmayı bırakmadım. İzlediğim filmleri. Gittiğim tiyatro oyunlarını. Hocalarımın önerdikleri kitapları. Tanımalısınız dedikleri mevki sahibi insanların adlarını. O insanların bir gün bir yerde işime yarayabileceğini düşündüğüm laflarını. Yapraklarını kıvırmaya kıyamayacak kadar çok sevdiğim kitaplarımın altlarını çizmeye elimin gitmediği satırlarını.

O arada her şeyi not aldığım yetmiyormuş gibi, oradan buradan kestiklerimi kutular içinde biriktirmeye başladım. Bir nevi arşivcilikti yaptığım. Neler mi topluyordum? Sevdiğim gazetecilerin köşe yazılarını... Okuduğum dergilerin hoşuma giden sayfa-

larını... Arkadaşlarımla mektup tadındaki e-postalaşmalarımızın yazıcıda hevesle bastığım çıktılarını... Hatta etkilendiğim vefat ilanlarını... Yurtdışında “obituary” denilen bu ilanlar arasında çok nadir de olsa öyle dokunaklı olanlar çıkıyordu ki saklamadan edemiyordum.

Bu satırları okuyan çoğunuzun yayıntı olarak görebileceği ve çöpçü diye etiketlenebileceğim bu alışkanlığımın değeri şimdilerde anlaşılmalı ki, havalı bir ismi var: Efemera koleksiyonerliği. Gündelik hayata dair toplanan ıvır zıvır belgeler yani efemeralar için meraklıları sağlam rakamları gözden çıkartabiliyorlar.

O dönem saklamak ve yazmak kadar paylaşmak da o derece içimden geliyordu ki moda uymamış ve günlüğüme kilit takıp anahtarını sadece benim bildiğim gizli bir yere saklamamıştım. Hatta günlüğümü evdekilerin rahatlıkla görebileceği uluorta bir yere bırakıyordum. Okunmasını istiyordum. Okumadıklarında da, “Özel hayatımı merak etmiyor musunuz siz yoksa?” diyerek bozulduğumu belli ediyordum.

Bir diğer ilgi alanım da babamın yıllıklarıydı. Babam üniversiteyi bitirdikten sonra eczacılık fakültesinde ders verdiği için dolapta beni oyalayacak kadar yıllık stoku vardı. Yeni mezun eczacıların birbirlerine yazdıklarını okuya okuya neredeyse ezberlemiş, fotoğraflarını gözlerimle tarayarak da hafızama kaydetmiştim.

Aradan geçen bunca seneye rağmen, ne zaman bir eczaneye girsem ilk iş gözlerimle duvardaki diplomayı arar bulurum. Ege Üniversitesi'nin logosunu görürsem daha dikkatli bakarım. Belli mi olur, belki tanıdık bir yüz çıkarırım.

Yıllıklarla aramdaki ilişkinin bir benzerini de fotoğraf albümleriyle kurmuştum. Elime bir albüm aldım mı usulca köşeme çekiliyor ve dünyayla irtibat kablomu kırt diye kesiyordum. Hiç tanışmadığım aile büyüklerimin siyah beyaz düğün fotoğraflarının arasında gezinirken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Bu yüzden çocukken ağızımdan “sıkıldım” kelimesinin çıktığını pek hatırlamıyorum.

Kendi kendime iyi vakit geçirmenin yolunu yine kendi kendime yıllıklarda ve albümlerde bulmuştum. Bir de çıkardığım kitap

özetlerinde. Bir daktiloyla, bir tomar kâğıtla ve bir kalemlle saatler geçirebilirdim.

Tüm bu paylaştığım ipuçlarından anlaşılmuş olsa gerek, dergiciliği meslek olarak seçmem kesinlikle bir tesadüf değildi. İnsanlara ve etrafımda olanlara duyduğum merakı gören evren önüme çıkarmıştı bu şansı.

Bizim dönemin en popüler bölümü olan işletme okuyan sınıf arkadaşlarım gibi ben de mezun olduktan sonra bankada veya denetim şirketinde çalışacaktım halbuki. Planda o vardı, hayatın oynanamam için önüme koyduğu senaryo farklıydı. Hatta bu senaryo tıkr tıkr işlesin diye midir bilinmez, yazları staj yaptığım bankalar bir sonraki seneyi göremiyor, iflas bayrağını çekiyor ve Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'na devroluyorlardı. Kendi gözlüğüm-den baktığımda tüm bunlar evrenin marifeti denilebilirdi.

Olanlar oluyor

Tam bu esnada çok büyük bir medya grubu, bankacılıktan aşına olduğumuz yönetici yetiştirme programını kendi içinde uygulamaya başlıyordu. Üniversiteleri dolaşiyor, kariyer günlerinde sunumlar yapıyor, sadece iletişim değil farklı bölümlerde okuyan öğrencilere de bu mesleğin giriş kapısını aralıyordu.

Medya ile alakam “Severek izliyoruz” cümlesinden ibaretti ve sektörden tek bir kişiyi tanıımıyordum. Buna rağmen aradıkları kişinin ben olduğuma emindim, çünkü arşivlemenin yanı sıra kendi kendime dergiler de yapıyordum. Biriktirdiğim yazıları, konuya uygun görsellerle bir araya getirerek ciltli defterlere yapııştırıyordum. Dergilerimin mizanpajını durmadan değiştiriyor ve yeniliyordum. Bu iş tam bana göreydi, hissediyordum. Hemen başvurdum.

Önce sınavı daha sonra da insan kaynakları ile mülakatları geçmemin ardından grubun en tepesindeki yöneticilerle kalan son görüşmeye kolumun altına bu dergilerden ikisini sıkıştırarak gittim. İyi, güzel de ya bana gülerlerse, diye hiç mi düşünmedim? Çok gençtim, böyle endişelerle henüz tanışmamıştı zihnim.

Karşımda Türkiye topraklarında bir gazetenin genel yayın yönetmenliği görevini üstlenmiş ilk kadın olan Nurcan Akad oturuyordu. Müthiş karizmasıyla bir yandan sorular soruyor, bir yandan da ev yapımı yayınlarımı dikkatle inceliyordu. Konuşurken sesim titreyecek diye ödüm patlıyordu. Her şey umduğum gibi ilerledi ve programa kabul edildim. Böylece dergicilik benim için hayali imalat olmaktan çıkıp gerçeğe dönüştü ve ilk iş maceram Davutpaşa'daki *Akşam* gazetesinin binasında başladı.

İş dünyası ve ekonomi üzerine yayın yapan bir derginin yazı işlerindeydim. Öyle zevkli bir işti ki. Bir kere benimle mülakat yapması gereken pozisyonlardaki mühim insanlara ters köşe yapıyor, röportaj sırasında soruları ben soruyordum. Konuştuklarımızdan dergiye uygun olanları habere dönüştürüyor, kalanları da kendime saklıyor ve beynimdeki depoya atıyordum. Söyleşi sırasında fotoğraf çektirdiysek de aldığım notlarla birlikte ajandama yapıştırıyordum.

Sosyal medyanın hayatımıza füze gibi dalıp da vaktimizi çalmaya başlamadığı yıllardı. Gezdiğim sergilerin davetiyelerini ve gittiğim konserlerin biletlerini de yapıştırdığım ajandalarım sıfır takipçili ama çok hareketli bir Instagram hesabı tadındaydı.

O yıllarda aklıma gelmeyecek insanlarla tanıştım, çok farklı yerlere girdim çıktım. Bir gün Bursa'nın Gölyazı köyünde ağladığına inanılan asırlık bir çınar ağacının altında haber yazarken, ertesini gün Boyner Holding'in yönetim katındaki toplantı odasında Cem Boyner'e sorularımı yöneltiyordum.

Cem Boyner'den röportaj koparmak kolay değildi. Konuşacağı yayınlar ve gazeteciler konusunda çok seçiciydi. Mesleğin henüz çok başındaki benim gibi bir tıfıl tırtıl için kendi çabalarıyla onu röportaja ikna etmek mucize gibi bir şeydi.

Diğer mucize ise dergi basıldıktan sonra oldu. Beni aradı ve "Bugüne kadar benimle yapılmış en güzel röportaj. Aferin kız sana" dedi. Sanıyorum başka hiçbir şey beni bu kadar motive edemezdi. İleriki yıllarda ne zaman işimden yılma noktasına gelsem onun bu sözleri kafamın içinde yankılandı.

Yıllar içinde haber, röportaj, köşe yazarlığı zaman zaman da

etkinlik dörtgeninde gezindim. Ekonomi alanında yaptığım dergiciliği özel tasarımlara, deneyimlere ve sanat eserlerine yer veren Amerikalı *Robb Report* dergisinin ilk Türkiye baskısı izledi. Üstelik başlarda bana çok ulaşılmaz görünen genel yayın yönetmenliği görevini üstlenmiştim.

28 yaşındaydım. Sanki o klişe mülakat sorusuna doğru yanıtı vermişim gibi kendimi beş sene sonra görmek istediğim yerdeydim. Beyaz yakalı hayatımın sanıyorum en krema beyazı günlerini orada geçirdim.

Daha sonra hayat gemisi beni tekrar yola çıktığım yere, İzmir'e bıraktı. Bir daha iş için ne İtalya'da Bologna sokaklarında bir Lamborghini test sürüşüne katılabildim ne de Sardunya Adası'na giderek süperyat yarışlarını izleyebildim. Hayat normal seyrinde akıp giderken aynı gemi bana çok güzel bir kapıdan daha girme şansını verdi.

İzmir Ekonomi Üniversitesi'nde ders vermeye başlayarak eğitimlik ceketini giydim ve bu ceketin kalıbını çok sevdim. 2011'de ilk adımı attığım üniversitede medya ilişkilerinden iletişimde yeni eğilimlere kadar farklı dersler verdim. Halen iletişimde metin yazarlığı dersini veriyorum.

Ders veriyorum demek çok hoşuma gitmiyor gerçi. Hem bana tepegözden bakan, üst perdeden konuşan bir tavrı çağırıyor hem de bunun çift taraflı bir ilişki olduğunu düşünüyorum. Üniversitede ders anlattığım kadar ders de aldığımı inanıyorum.

Bir kere gençlerle beraber olmak başlı başına beni geliştiren bir tecrübe. Yazılıma attığım güncellemelerin çoğu onların sayesinde gerçekleşiyor. Yüzlerce öğrencim oldu ve olmaya devam ediyor. Çoğuyla da hâlâ görüşüyorum. Görüşemediklerimle de bir gönül bağım olduğunu biliyorum.

Geçen zaman içinde onlara sadece okudukları bölümle ilgili değil, başka alanlarda da yol göstermeye gayret ettim. "Böyle hayatlar da var" demek için kalın ders kitaplarında karşılaşamayacakları, kapılarını çalıp tanışamayacakları isimleri kampüsümüze davet ettim. Kitaplarla ve bu üniversiteyle sınırlı kalmamalarını, mümkün olduğu kadar çok insan tanımalarını istedim.

Dersten bağımsız bir konuya daha özel bir hassasiyet gösterdim. Her ilk dersimde kız öğrencilerime üniversiteden mezun olur olmaz hemen evlenmemeleriyle ilgili fikrimi söylemeyi alışkanlık edindim. Aile şirketlerinde bir anayasa oluşturulurken genelde konulan bir maddedir: Aile fertleri aile şirketinde çalışmaya başlamadan önce en az beş sene farklı bir şirkette çalışacak ve iki terfi alacaktır. Bunu üniversiteyi bitirmiş kız öğrencilerimin aile kurarak evlilik kurumuna girişi için de pekâlâ uyarlayabilirdim.

Kendi deneyimimden de güç alarak ilk dersin kapanışında şöyle derdim: “Dersi geçmek için neler yapmanız gerektiğinizi anladınız. Şimdi sevgili kız öğrencilerim, beni iyi dinleyin. Evlenmeden önce bir işe girin. Terfi konusu mühim değil, başkasının onayına gereksinim duymadan siz önce kendinizi kendinize ispat edin.”

Sonra olaylar nasıl mı gelişti? Bir yandan ders verirken, diğer yandan farklı yayınlara içerik üretmeye devam ettim. Hayatımın her bir parçası diğerinden mola almamı sağladı. Yazmak ve arşivlemek ise bana her zaman kendimi en mutlu hissettiğim alanı açtı. Doğamdan gelen bir özelliğim de hafızama bir kez giriş yapmış bilgileri unutmamaktı. Bazen öyle anlar olurdu ki yanımda bir fil olsa, o bile hatırladığım detaylara şapka çıkarabilirdi.

İşte tüm bu hafızamda sakladıklarım, şaşıra şaşıra şaşırmamaya başladıklarım, farkındalıklarım... Hepsi bu kitabın harcını oluşturdu.

Sonunda anlatacaklarım demlendi, demlendi ve tadını bulduğunu düşündüğüm bir zamanda yazıya döküldü. Dökerken de anlamlı bir bütün oluşturması için bir mantıktan süzüldü. Biraz daha beklese rengi kararabilir, tadı acıya kaçabilirdi. Erken dökülse rengini de aromasını da tam bulamamış olabilirdi. Doğum tarihini kendisi seçti.

Bu arada ilginç bir şekilde bu kitabı yazarken paylaştığım bazı bilgiler tesadüfen her yerde karşıma çıkmaya başladı. Bu durumu yazmamam için bir uyarı gibi de yorumlayabilirdim, “Hadi yaz artık” diye beni arkamdan ittiren bir güç gibi de. O sırada içimde taşıdığım bu korku dolu hissin tanımını İsveççede buldum: **Vemöda**len. Her şeyin daha önce başkaları tarafından yapılmış

ya da keşfedilmiş olduğunu düşündüğünüzde hissettiğiniz özgün olamama korkusu. Nasıl hasta, doktordan hastalığının ismini ve ne kadar yaygın olduğunu öğrendiğinde bir rahatlama yaşarsa, ben de içimde taşıdığım bu korkuyu isimlendirince ve sadece bana özgü olmadığını öğrenince bir o kadar rahatladım.

“Yeni bir şey yaratan pek çok sanatçı bu hissi taşıyor ve yine de yaratmaya devam ediyor. O halde endişelenecek bir şey yok” dedim kendime.

Ele aldığım konuları daha önce hiç duymamışsanız, ne mutlu bana, size yeni bir pencere açmışım demektir. Öte yandan yeni bir bilgi sunmuyorsa size yazdıklarım, bildiklerinizi bir de benden dinleyin isterim. Çünkü hayat hiçbirimiz için kendi gördüğümüzden ve bildiğimizden ibaret değil. Hem kim bilir belki sizle ben de benzer kuşlarız, bu kitap aracılığıyla birbirimizi bulup uçarız.

Benzer kuş demişken, bu kitabın ortaya çıkmasında beni en çok yüreklendiren isimlerin başında gelen, bana göre ülkemizin en iyi hikâye anlatıcılarından ve yazarlarından Şermin Yaşar’a çok içten bir teşekkürüm var. Önce kelimeleriyle hemhal olduğum, sonra çok yakın dostum olan Şermin, yazma yolculuğumda beni hep destekledi, fikirleriyle eşlik etti. Onun gibi bilgisini cömertçe paylaşan, kendine saklamayan ve ışığını etrafına yayan birinin şu hayatta var olduğunu bilmek bile çok kıymetli.

Tüm yazarlar için böyledir. Yazdıklarınızı kim okur, kime dokunur bilemezsiniz. Ben de böyle düşünüyorum. Aynı zamanda beni okuyacağını sandıklarımın değil, hiç beklemediğim kişilerin okuyacağını hissedebiliyorum. Çünkü hayatın algoritması böyle işleyebiliyor. Beklediğiniz yakın ilgiyi en yakınınızdan değil de en uzağınızda olanlardan görebiliyorsunuz.

Hoş artık yakın ya da uzak fark etmiyor. Bir şekilde hepimiz birbirimize bağlıyız. Harvardlı Profesör Milgram’ın deneyini hatırlayacaksınız. Dediği gibi, bambaşka ülkelerde de yaşasak birbirimize en fazla altı insan uzaklığındayız.

Dilerim yazdıklarım sizde bir etki bırakır, hatta bir değişim yaratır. Duygularınıza, düşüncelerinize, davranışlarınıza kısacası hayatınızın akışına karışır.

O 100 mumu biz de üfleyebilecek miyiz?

Gattara (İtalyanca) Genellikle yalnız yaşayan ve kendini sokak kedilerine adanmış yaşlı kadın.

Gattaro (İtalyanca) Genellikle yalnız yaşayan ve kendini sokak kedilerine adanmış yaşlı erkek.

Babaannem 90 yaşını gördü. Ancak hayatının son beş senesini kısmi felçli olarak yatağa ve bakıma bağımlı geçirdi. Küçük bir odanın içinde, birbirinin tıpatıp aynısı günlere uyanmasına rağmen, “Bu dünya bırakılacak bir dünya değil!” diyecek kadar yaşamayı seviyordu.

Kimisinin “Sen buna yaşamak mı diyorsun?” diyebileceği durumunu kabullenmiş, hayata yattığı yerden, vücudunun sol tarafını kımıldatmadan izlediği televizyon programlarıyla tutunmuştu. Herkesten ve her şeyden önce kendini düşünürdü.

Anneannem ise onun tam tersi bir hayat sürdürdü. Kendini geri plana koyarak başkalarının rahat etmesi için didindi durdu. Eşyalarının bile rahatını bozmaktan çekinirdi. Masmavi, pırıl pırıl bir denizi ve gökyüzünü kucaklayan, rengârenk yelkenlilerin salınışını seyredebileceği salonuna misafir yokken pek girmezdi.

Vaktinin çoğunu evinin güneş görmeyen, karşı apartmanların ve dağların griliğine bakan arka odasında geçirirdi. Onu salona girmekten alıkoyan, meşgul eden başka işleri de yoktu halbuki. Tek nedeni, mobilyalarını eskiyecek korkusuydu.

Çökmesinden korktuğu koltuk minderlerini, narin bedeninden sakınırdı. Koltuklara oturmamaya o kadar alışmıştı ki, biz gittiğimizde de yemek masasının sandalyelerinden birini çeker, ona otururdu. “Bunda daha rahat ediyorum” derdi. Bu dediğine

hiçbirimiz aslında inanmaz ama o mutlu olsun diye inanmış gibi yapardık.

Evine eskisi kadar çok misafir gelmediği için göz kararı yaptığı tarifleri unutacağından korkar, düzenli aralıklarla poğaçalar, kekler, börekler pişirirdi. Kendisi yemez ama yedirirdi. Apartman görevlisini çağırır, “Çocuklar yesin” diyerek ona verirdi. Hem çocuklar mutlu olurdu, hem de kendisi. Bu sayede elinin lezzetini koruduğuna inanır, “Aniden bir gelen olur da yaptıklarım güzel olmayıverir” endişesinden de uzaklaşırdı.

Anneannem çok daha uzun yaşayabilecekken, lüzumundan çok şeyi kendine dert ede ede vaktinden çok erken gitti. Geride cilasını yitirmemiş, çizik görmemiş mobilyalar ve kabarık minderli koltuklar bıraktı. Bir de giymeye kıyamadığı, sararmasın diye işlemeli beyaz örtülerin arasında sakladığı, alındığı günkü gibi duran elbiseler, etekler, hırkalar ve ceketler...

O salonu pırıl pırıl, gümüşlerini ışıl ışıl tutmak için yitirdiği zamanı her düşündüğümde, içimi bir hüzün bulutu kaplar. Ama aynı zamanda bilirim ki ardında bu kadar özenle baktığı tertemiz eşyalar bırakabilmenin verdiği iç huzuruyla ayrılmıştır bu dünyadan.

Biraz şans işi

Ailemin bu iki yapıtaşını yani anneannemi ve babaannemi zaman geçtikçe daha iyi anlıyorum. Yaşı ilerlemiş biriyle tanıştığımda ise mutlaka her ikisinden de bir şeyler buluyorum. Bakışlarındaki ifade, olaylara verdikleri tepkiler, seçtikleri kelimeler... Sanki tüm yaş almışlarda az çok benzer.

104 yaşındaki Ayşe Mayda ile tanışmak için evine gittiğim gün, kahvenin yanında getirdiği Mabel çikolatayı yemem konusundaki ısrarı beni oturduğum koltuktan alıp anneannemin salonuna götürüyor. Ellerile hazırladığı ikramlarını birer birer mutfaktan salona taşıyışı gözümün önüne geliyor. Tabağımıza koyduğu her şeyi yiyip bitirmemiz için yaptığı o tatlı baskıyı o günkü gibi üzerimde hissediyorum. Anneannemin o zamanlar şikâyet ettiğim bu özelliğini nasıl da çok özlediğimi fark ediyorum.

Benzer kuşlar birlikte uçar. Benzer insanlar iyi anlaşılır. Benzer kalpler birbirini sever. Benzer akıllar benzer düşünürler. Elinizde tuttuğunuz bu kitap da benzer hisleri yaşayanlar, bu güzelim gezegende yalnız olmadıklarını bilsinler diye yazıldı.

Not tutmadan duramayan, isimleri, yüzleri, olayları hafızasına kazıyan, etrafında olanlara, o olanlardan anlamlar çıkarmaya ve iyi demlenmiş hayatlara merak duyan biri yazdı.

Kıskançlık, dedikodu, uzun yaşamak ve güzellik gibi hepimizin hayatındaki meseleleri ele alırken dergicilik tecrübesinden, iletişimci gözünden ve yıllardır biriktirdiği arşivinden faydalandı. Bazı duyguları anlatmak için Türkçede karşılığı olmayan başka dildeki sözcüklerden yardım aldı. Her kelimeyi doğru hisle eşleştirmeye ve doğru yere yerleştirmeye çalıştı. Kitabın varoluş amacı da böyle ortaya çıktı.

Uzun yaşamının sırlarından dedikodu yapmanın faydalarına, Fransız stili çocuk yetiştirmekten hayatı Japonlar gibi inceliklerle geçirmeye, kıskançlığın iyi taraflarından güzelliğin etki alanına kadar değişik konularda yaşanmış ilginç hikâyeler okumak istediğin bir zamanda, kıs telefonunun sesini, kapat kendini dış dünyaya.

Rastgele bir sayfayı aç ve okumaya başla.

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8004-49-6

9 786258 004496

